



Lucrarea care e găzduită de site-ul Institutului Diplomatic de sub MAE scrisă de un colectiv de autori- Prizonieri de război români în Uniunea Sovietică. Documente 1941-1956, București, Ed. Monitorul Oficial RA, 2013, la pag. XIV se arată că erau înregistrate naționalitatea, nu cetățenia militarilor captivi (fără identificarea armatelor cărora le aparțineau). În cazul basarabenilor și bucovinenilor, erau înregistrați ca moldoveni, ucrainieni sau ruși (după caz).

Deci un număr de ostași înregistrați ca români puteau proveni și din armata maghiară, fără să știm cu certitudine numărul lor ori zona (regiunea) de origine.

Oricum, dată fiind intensitatea luptelor, numărul decedaților direct pe front sau în urma transportului se dovedește mare, mai ales în partea a doua a perioadei (după 1942, începutul lui 1943), când uzura soldaților (lipsa echipamentelor, a îmbrăcăminții adecvate stepelor) devine prezentă.

În ciuda normativelor, dificultatea de a implementa sistemul de evidență provenea din absența celor experimentați și cu studii (funcționari), deci absenței cadrelor. Deci evidența s-a dovedit deficitară chiar în perioadele cu un număr redus de prizonieri de război. Ridică un semn de întrebare numărul de țigani 255 și mai ales de evrei 4148 înregistrați.

Nici despre alți etnici armeni, greci, turci, tătari, evrei, bulgari înregistrați nu se poate afirma căror armate aparțineau. Despre etnicii bulgari presupunem că erau din armata română (din România sau Basarabia), dar despre ceilalți nu putem presupune nimic (Deoarece Bulgaria s-a abținut de la ofensiva în Răsărit, efectuând operațiuni militare în sud: Grecia, Macedonia). Nici despre tătari nu putem presupune nimic (erau contingente de tătari din Crimeea constituite de germani, care s-au dovedit foarte buni luptători, constituite ca unități ale armatei germane). Totuși, mulți trebuie să fi fost din armata română.

S-au creat trei lagăre de tranzit sovietice încredințate Direcției pentru problemele repatrierii din cadrul Consiliului de Miniștri al URSS, apoi trecute în subordinea Direcției Serviciilor a Grupului de Sud a armatelor sovietice (cele din România), apoi în subordinea Ministerului

Decizii sovietice privind prizonierii de război P a II-a

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE
Miercuri, 02 Februarie 2022 13:52 -

Forțelor Armate pag. 643: lagărul nr. 176 de la Focșani; lagărul nr. 36 de la Sighet; lagărul nr. 69 de la Frankfurt pe Oder (Germania). Prin lagărul de tranzit de la Sighet au fost repatriați și maghiari (precum și austrieci, cehoslovaci, iugoslavi pag. 565; mai erau la Sighet: 50 de olandezi, 10 spanioli, 5 greci, 1 irlandez pag. 618; un număr de prizonieri bolnavi 10 au decedat în spitalul 3868 din Sighet, pag. 626; 47 prizonieri italieni, din care trei generali pag. 642), dar și etnici români (până la definitivarea statului Transilvaniei de Nord).

Lagărul nr. 36 era situat în interiorul orașului Sighet și divizat în trei zone: zona 1 de detenție staționară; zonele 2 și 3 pentru prizonieri eliberați. În zona 1 își desfășurau activitatea 250 prizonieri germani pentru lucrări în interiorul lagărului pag. 660.

În iulie 1948 s-a judecat la Sevastopol cazul a șapte militari români care solicitau repatrierea, ei fiind condamnați pentru activitate contra-revoluționară pag. XXXV. Obrăznicia de a solicita eliberarea le-a adus ani grei de temniță (erau recalcitrați după încheierea armistițiului; refuzau serviciile funerare gratuite și supraviețuiau în ciuda eforturilor dec a-i îndrepta –înțepeni-)

Transcris pro-bono unsprezece ianuarie 2022, trimis pro-bono la sighet-online.

Scris de Gheorghița N. Dobre și Valentin-Claudiu I. Dobre din surse scrise și internet